

Hauschildt proti Dánsku, rozsudek ze dne 24. 5. 1989

Stěžovatel: Hauschildt

Žalovaný stát: Dánsko

Číslo stížnosti: 10486/83

Datum: 24.05.1989

Článek Úmluvy: čl. 6 odst. 1

Rozhodovací formace: Velký senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: kritéria přípustnosti, nestranný soud, spravedlivé zadostiučinění, spravedlivý proces, vyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy

Významnost: 1

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

24. května 1989

VĚC HAUSCHILDT

(Rozsudek ve věci Hauschildt versus Dánsko)

Evropský soud pro lidská práva, rozhodující v plénu podle ust. 50 Jednacího řádu a tvořený následujícími soudci: R. Ryssdalem, předsedou, J. Cremonou, Thor Vilhjálmssonem, F. Gölcüklüm, F. Matscherem, L. - E. Pettitim, B. Walshem, Sirem Vincentem Evansem, R. Macdonaldem, C. Russoem, R. Bernhardtem, A. Spielmannem, J. De Meyerem, N. Valticosem, S. K. Martensem, E. Palmovou, B. Gomardem, soudcem ad hoc, a dále M. - A. Eissenem, tajemníkem Soudu, a H. Petzoldem, zástupcem tajemníka Soudu, po poradě ze dne 28. září 1988, 27. ledna, 22. února a 29. dubna 1989, vynesl posledně uvedeného data následující rozsudek:

POSTUP

1. Případ byl předložen Soudu Evropskou komisí pro lidská práva (dále jen „Komise“) dne 16. října 1987 během tříměsíční lhůty, stanovené ve článku 32 odst. 1 a článku 47 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tomu předcházelo podání stížnosti (č. 10486/83) proti Dánskému království, předložené Komisi dne 27. října 1982 podle článku 25 dánským občanem, panem Mogensem Hauschildtem. Žádost Komise vycházela ze článků 44 a 48 a z prohlášení, kterým Dánsko uznalo obligatorní pravomoc Soudu (článek 46). Předmětem žádosti bylo vydání rozhodnutí, zda skutkový děj zakládá porušení závazků odpovědného státu podle článku 6 odst. 1 Úmluvy.
2. V odpovědi na dotaz učiněný v souladu se ust. 33 § 3 (d) Jednacího řádu žadatel uvedl, že si přeje osobně se zúčastnit řízení před Soudem, a určil právního zástupce, který jej bude

zastupovat (ust. 30).

3. Do ustaveného Senátu byl z moci úřední jmenován J. Gersing, zvolený soudce dánské národnosti (článek 43 Úmluvy) a R. Ryssdal, předseda Soudu (ust. 21 § 3 /b/). Dne 30. listopadu 1987 předseda Soudu vylosoval za přítomnosti tajemníka jména ostatních pěti členů, J. Pinheira Farinhy, R. Macdonalda, R. Bernhardta, A. Spielmanna a J. De Meyera (článek 43 in fine Úmluvy a ust. 21 § 4). Poté byl dne 1. srpna 1988 vládou Dánska (dále jen „Vláda“) jmenován profesor B. Gomard, aby zasedal jako soudce ad hoc a nahradil zesnulého pana Gersinga, a pan C. Russo nahradil pana Pinheiru Farinhu, který se nemohl zúčastnit posuzování věci (ust. 22 § 1, 23 § 1 a 24 § 1).
4. Pan Ryssdal se ujal funkce předsedy Senátu (ust. 21 § 5) a prostřednictvím tajemníka Soudu konzultoval se zástupcem Vlády, delegátem Komise a právním zástupcem žadatele nutnost písemného řízení (ust. 37 § 1). Poté v souladu s nařízenými a instrukcemi předsedy Senátu obdržel tajemník Soudu dne 29. dubna 1988 stanoviska žadatele a dne 16. května 1988 vyjádření Vlády. Dopisem ze dne 4. srpna 1988 tajemník Komise informoval tajemníka Soudu o tom, že delegát předloží své stanovisko při jednání.
5. Poté, co prostřednictvím tajemníka Soudu předseda Senátu konzultoval se zástupci těch, kteří se dostavili k Soudu, předseda Senátu nařídil dne 4. srpna 1988 na 26. září 1988 zahájení ústního jednání (ust. 38).
6. Veřejné zasedání se konalo v Paláci lidských práv ve Strasbourgu ve stanovený den. Těsně před jeho zahájením Senát vykonal přípravné řízení, v jehož průběhu rozhodl, že postoupí rozhodovací pravomoc plénu Soudu (ust. 50). Před Soud předstoupily následující osoby:

(a) za Vládu

1. Lehmann, Ministerstvo zahraničních věcí - zástupce Vlády, I. Foighel, profesor práva - právní zástupce, J. Bernhard, Ministerstvo zahraničních věcí, K. Hagel-Sorensen, Ministerstvo spravedlnosti, J. Hald, Ministerstvo spravedlnosti, N. Holst-Christensen, Ministerstvo spravedlnosti - poradci;

(b) za Komisi

1. Danelius - delegát;

(c) za žadatele

1. Robertson, advokát - právní zástupce, F. Reindel, K. Starmer - poradci.

Soud vyslechl úvodní přednesy pana Lehmana a Foighela za vládu, pana Daneliuse za Komisi a pana Robertsona a Reindela za žadatele, jakož i jejich odpovědi na své otázky. Zástupce Vlády a právní zástupce žadatele během jednání dodali některé dokumenty.

1. V různých dnech v době od 26. září 1988 do 27. ledna 1989 tajemník obdržel požadavky žadatele podle článku 50 Úmluvy a poznámky Vlády a Komise, které se týkaly těchto požadavků.

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

1. Zvláštní okolnosti případu
2. Žadatel, pan Mogens Hauschildt, dánský občan, narozený v roce 1941, má v současnosti bydliště ve Švýcarsku. V roce 1974 založil společnost Scandinavian Capital Exchange PLC („SCE“), která se zabývala obchodem s drahými kovy a nadto poskytovala finanční služby. SCE se stala nejvýznamnějším dealerem drahých kovů ve Skandinávii a měla své přidružené společnosti ve Švédsku, Norsku, Nizozemí, Velké Británii a ve Švýcarsku. Žadatel byl jmenován

generálním ředitelem.

3. V průběhu let až do konce roku 1979 vznikaly problémy mezi SCE a Státní dánskou bankou, mezi finanční správou a Ministerstvem obchodu, které se týkaly toku peněz do SCE a přidružených společností v zahraničí a zpět.
4. Trestní řízení proti žadateli
5. Vyšetřování
6. Dne 30. ledna 1980 finanční správa zaslala policii stížnost, ve které uvedla, že se zdá, že činnosti žadatele a SCE porušují dánské daňové zákony a trestní zákoník. Po získání zatykače od soudu policie žadatele zatkla, zabavila veškeré dostupné dokumenty v sídle společnosti a uzavřela její podnikání dne 31. ledna 1980.
7. Žadatel byl následujícího dne předveden před Městský soud v Kodani (Kobenhavns byret) a obviněn z podvodu a daňového úniku. Soud nařídil, aby byl nadále držen ve vazbě, a to po tři po sobě jdoucí dvacetičtyřhodinové lhůty; nebyly vzneseny žádné námitky. Dne 2. února 1980, když vyslechl obžalobu a obhajobu, městský soud rozhodl, že obvinění byla důvodná, a uvalil na žadatele samovazbu podle článku 762 a 770 (3) zákona o správě justice (Retsplejeloven - dále jen „zákon“; viz níže uvedené odstavce 33. a 36.). V důsledku postupných rozhodnutí, z nichž byla celá řada přijata soudcem Clausem Larsenem, byl pan Hauschildt držen ve vyšetřovací vazbě až do veřejného řízení, které bylo zahájeno před městským soudem dne 27. dubna 1981 (viz níže uvedené odstavce 19.-21.). Taktéž strávil určitý čas v samovazbě (31. leden až 27. srpen 1980).
8. Během vyšetřování policie zabavila další dokumenty a majetek. Taktéž se dotazovala ve Velké Británii, v Nizozemí, v Belgii, ve Švýcarsku, v Lichtenštejnsku a ve Spojených státech amerických. V souladu s Evropskou úmluvou z 20. dubna 1959 o vzájemné pomoci v trestních věcech soudce městského soudu při několika příležitostech zmocnil obžalobu, aby se pokusila získat spolupráci jiných evropských zemí při zajišťování dokumentů i v dalších věcech (viz níže uvedený odstavec 22.). Dne 4. února 1981 bylo panu Hauschildtovi sděleno obvinění o 86 stranách. Byl obviněn z podvodu a zpronevěry na základě osmi skutků, které představovaly přibližně 45 milionů dánských korun.
9. Řízení v první instanci
10. Řízení v první instanci začalo dne 27. dubna 1981 před městským soudem, složeným ze soudce z povolání Larsena a dvou přísedících. Žadatel si na předsedajícího soudce před řízením stěžoval, avšak nepodal v této věci žádnou formální žádost. Při řízení mu jeho právníci poradili, že článek 60 (2) zákona vylučuje odmítnutí soudce na základě rozhodnutí, která učinil před zahájením řízení (viz níže uvedené odstavce 20. - 22. a 28.).
11. Během více než 130 soudních zasedání při řízení městský soud vyslechl asi 150 svědků a rovněž žadatele a posoudil velké množství dokumentů. Mimo to vzal v úvahu stanoviska jmenovaných znalců, zejména účetních. Soud též vydal četná usnesení ohledně vyšetřovací vazby a samovazby žadatele, a odeslal žádosti o výslech svědků v zahraničí a o další procesní otázky (viz níže uvedený odstavec 24.).
12. Městský soud, jemuž předsedal soudce Larsen, vynesl dne 1. listopadu 1982 rozsudek. Shledal pana Hauschildta vinným ze všech skutků a odsoudil jej k sedmi letům odnětí svobody.
13. Odvolací řízení
14. Žadatel se odvolal k Vrchnímu soudu východního Dánska (Ostre Landsret). Tento soud sestával ze tří soudců z povolání a tří přísedících. Jeho pravomoc byla rozšířena jak na otázky právní, tak faktické, a představovala řízení de novo. Odvolací řízení začalo dne 15. srpna 1983. Před jednáním o odvolání žadatel vznesl k předsedajícímu soudci námitku proti jednomu ze soudců z důvodu jeho účasti na rozhodnutí městského soudu o zabavení žadatelovy korespondence a majetku. Obhájce však odmítl rozpravu k tomuto bodu na základě článku 60 (2) zákona a pan Hauschildt svoji námitku stáhl.
15. Dne 2. března 1984 vrchní soud shledal žalobce vinným šesti ze sedmi skutků a odsoudil jej k pěti letům odnětí svobody. Rozsáhlá povaha podvodu byla považována za přitěžující okolnost.

Na druhé straně soud vzal na vědomí skutečnost, že žadatel byl ve vyšetřovací vazbě od 31. ledna 1980, a posoudil jeho vazbu jako tvrdší než běžné uvěznění. Pan Hauschildt byl téhož dne propuštěn.

16. Žadatelova následná žádost o povolení odvolání k Nejvyššímu soudu (Højesteret) byla dne 4. května 1984 zamítnuta Ministerstvem spravedlnosti.
17. Vyšetřovací vazba pana Hauschildta a další procedurální otázky
18. Vyšetřování
19. Jak již bylo uvedeno (viz výše odstavec 11.), soudce městského soudu rozhodl dne 2. února 1980 o vzetí pana Hauschildta do vyšetřovací samovazby. Podle názoru soudce existovaly důvody se domnívat, že žadatel, pokud by zůstal na svobodě, se mohl skrývat nebo bránit vyšetřování (článek 762 /I/ bod 1 a 3 a článek 770 /3/ zákona; viz níže uvedené odstavce 33. a 36.). Jako odůvodnění vazby udal následující skutečnosti: 1) okolnost, že žadatel nežil až do roku 1976 v Dánsku a v době zatčení měl v úmyslu se přestěhovat do Švédska; 2) jeho ekonomické zájmy v cizině; 3) význam tohoto případu; 4) riziko, že by bránil vyšetřování vyvíjením vlivu na osoby v Dánsku i v zahraničí.
20. V souladu se článkem 767 zákona byla žadatelova pokračující vyšetřovací vazba podřízena pravidelné soudní kontrole, vykonávané maximálně ve čtyřtýdenních intervalech. Skutečnosti uvedené v původním rozhodnutí, které vydal soudce Rasmussen dne 2. února 1980, byly základem pro vzetí žadatele do vazby až do 10. dubna 1980. K datu 10. dubna soudce městského soudu, pan Larsen, který následně předsedal soudu projednávajícímu žadatelův případ (viz výše uvedený bod 13.), se taktéž opřel o článek 762 /I/ bod 2, jako o důvod pro jeho vzetí do vyšetřovací vazby (nebezpečí, že spáchá nové trestné činy - viz níže uvedený bod 33.). Důvodem, který podnítil toto rozhodnutí, byla skutečnost, že žadatel v době, kdy byl ve vazbě, tajně komunikoval se svou ženou a požádal ji, aby odstranila peníze z jistých bankovních účtů, jakož i jistý osobní majetek. Následně 30. dubna stejný soudce nařídil její vzetí do vyšetřovací vazby a zabavil dopis, který napsal žadatel. Později při jednání dne 5. září 1980 o odvolání proti usnesení o setrvání ve vyšetřovací vazbě vrchní soud navíc odkazuje na odst. 2 článku 762 (viz níže uvedený odstavec 33.), jelikož vyšetřování, které konala policie v tom okamžiku, naznačovalo možnou ztrátu přibližně 19,5 milionu dánských korun na straně poškozených. Od 24. září už se soudce Larsen opíral navíc o toto ustanovení. Žadatelova vyšetřovací vazba byla nadále založena na všech třech bodech odstavce (1) a na článku 762 (viz níže uvedený odstavec 33.), a to až do 17. srpna 1982, kdy už bod 3 odst. 1 nebyl použit.
21. Od žadatelova zatčení dne 31. ledna 1980 až do zahájení řízení dne 27. dubna 1981 vyšetřování policie a jeho pokračující vyšetřovací vazba vyžadovaly, aby rozhodoval městský soud, jednající samosoudcem. V souvislosti s případem se v této době konalo celkem asi čtyřicet soudních zasedání, z nichž se dvacet týkalo vyšetřovací vazby, a od 31. ledna do 27. srpna 1980 též otázky samovazby. Patnáct z těchto rozhodnutí přijal soudce Larsen (10. dubna, 30. dubna, 28. května, 25. června, 20. srpna, 27. srpna, 24. září, 15. října, 12. listopadu, 3. prosince a 10. prosince 1980 a 4. února, 25. února, 11. března a 8. dubna 1981). V pěti případech nařídil prodloužení žadatelovy samovazby (10. dubna, 30. dubna, 28. května, 25. června a 20. srpna 1980), avšak tuto samovazbu ukončil 27. srpna 1980.
22. Během této doby městský soud při třech příležitostech (5. března, 16. června a 13. srpna) na žádost policie rozhodl usnesením o žádosti o spolupráci jiných zemí při zajištění dokumentů a jiných záležitostí (viz výše uvedený odstavec 12.). Dvě z těchto rozhodnutí přijal soudce Larsen (16. června a 13. srpna 1980). Soudce městského soudu byl navíc vyzván, aby rozhodl celou řadu dalších procesních otázek, jako je zabavení žadatelova majetku a dokumentů, jeho kontakty s tiskem, přístup k policejním zprávám, návštěvy ve vězení, platba odměny obhájce a korespondence. Kromě usnesení z 30. dubna 1980 o vzetí do vazby manželky pana Hauschildta (viz výše uvedený odstavec 20.) soudce Larsen předal dne 28. května 1980 instrukce k zadržení dalšího ze žadatelových dopisů, dne 12. listopadu 1980 k zabavení určité peněžní částky, která údajně patřila žadateli, 4. února 1981 ke změně obhájce a konečně 11. března

1981 k žadatelově přístupu k některým částem policejních spisů. Tato usnesení byla vydána buď na žádost státního zástupce, nebo obhájce.

23. Proti různým usnesením, přijatým soudcem městského soudu, podal pan Hauschildt odvolání k vrchnímu soudu, jehož senát se skládal ze tří soudců z povolání. V pěti případech vrchní soud zkoumal žadatelovo prodloužení vyšetřovací vazby. Celkem se na těchto rozhodnutích podílelo třináct různých soudců, přičemž žádný z nich se následně nepodílel na odvolacím řízení o odsouzení a rozsudku. Totéž se týkalo šesti soudců, kteří projednávali odvolání proti jiným procesním otázkám.
24. Průběh řízení v první instanci
25. V průběhu řízení proti panu Hauschildtovi od 27. dubna 1981 do 1. listopadu 1982 (viz výše uvedené odstavce 13. - 15.) městský soud, sestávající z předsedy - soudce Larsena a dvou přísedících, byl též požádán, aby rozhodl usnesením o celé řadě procesních otázek. Soud zejména prodloužil vyšetřovací vazbu žadatele třiatdvacetkrát, a to na základě článku 762 (1) a (2). Kromě dvou případů tato usnesení vynesl soudce Larsen a ve čtyřech z nich se na nich podíleli dva přísedící. Navíc od 2. června do 7. října 1981 byl žadatel držen v samovazbě na žádost státního zastupitelství. Ačkoliv bylo první usnesení v tomto směru vyneseno jiným soudcem, soudce Larsen ve dvou případech samovazbu prodloužil. Navíc v pěti případech oprávnil k žádání spolupráce jiných zemí.
26. Žadatel se proti různým usnesením devatenáctkrát odvolal k vrchnímu soudu. Ve dvanácti případech vrchní soud rozhodnutí městského soudu o vyšetřovací vazbě potvrdil. Na těchto rozsudcích se podílelo čtrnáct soudců, z nichž se žádný nepodílel na projednávání odvolání žadatele proti odsouzení a rozsudku. Ostatní odvolání žadatele se týkala takových otázek, jako je jmenování obhájce, vyslechnutí dalších svědků, otázka příkazů k prohlídce, samovazba a cestovní výdaje obhájce. Na těchto rozhodnutích se podílelo dvanáct různých soudců. Dne 14. července 1981 tři soudci vrchního soudu potvrdili usnesení prodloužující samovazbu žadatele; jeden z těchto soudců zasedal u soudu při projednávání odvolání žadatele proti rozsudku.
27. Průběh odvolacího řízení
28. Podle dánského práva byl žadatel v průběhu odvolacího řízení považován za stále umístěného ve vyšetřovací vazbě (viz výše uvedené odstavce 16. - 17.). Vrchní soud tedy musel průběh vazby kontrolovat nejméně každé čtyři týdny. Z devatenácti nařízených prodloužení bylo deset nařízeno ve veřejném jednání, zatímco zbývajících devět bylo nařízeno při zasedání neveřejném. S několika výjimkami byla všechna rozhodnutí o vyšetřovací vazbě přijata stejnými soudci, kteří se podíleli na řízení o odvolání. V průběhu jednání (15. srpen 1983 až 2. březen 1984) se k soudcům z povolání přidali tři přísedící. Výše uvedená usnesení vrchního soudu byla založena na článku 762 (1) bod 1 a článku 762 (2) zákona (viz níže uvedený odstavec 33.). Soud kladl zvláštní význam na závažnost obvinění a na skutečnost, že žadatel žil v zahraničí a že měl nadále v zahraničí podstatné ekonomické zájmy.
29. Žadatel obdržel od Ministerstva spravedlnosti dvakrát povolení k přednesení otázky jeho pokračující vyšetřovací vazby Nejvyššímu soudu. Dne 26. ledna 1983 Nejvyšší soud rozhodnutí vrchního soudu potvrdil, když zvážil, že by vazba měla být založena na článku 762 (1) bod 2 (viz níže uvedený odstavec 33.). Ve skutečnosti některé trestné činy, pro které byl žadatel odsouzen městským soudem, byly spáchány, zatímco byl ve vyšetřovací vazbě. Dne 9. prosince 1983 Nejvyšší soud nařídil pokračování vazby, avšak pouze na základě článku 762 (1) bod 1 a 2 (viz níže uvedený odstavec 33.). Senát shledal většinou hlasů, že veřejný zájem již nevyžaduje, aby byl žadatel držen ve vazbě podle článku 762 (2).
30. Příslušné domácí právo
31. Odmítnutí soudce se řídí články 60 až 63 zákona: Článek 60
32. Nikdo nesmí vykonávat funkci soudce, pokud:

1) je sám stranou ve věci, nebo má zájem na výsledku věci, nebo pokud v trestní věci utrpěl újmu v důsledku trestného činu;

2) je spřízněn s jednou ze stran v civilní věci nebo s obžalovaným v trestní věci, bez ohledu na to, zda v přímé řadě vzestupné či sestupné, nebo v řadě pobočné až k bratrancům a sestřenicím včetně, nebo je manželem, poručníkem, adoptivním rodičem nebo opatrovníkem nebo adoptivním dítětem nebo opatrovaným jedné ze stran nebo obžalovaného;

3) je manželem nebo příbuzným v řadě přímé, vzestupné či sestupné, nebo v řadě pobočné až k bratrancům a sestřenicím včetně, právníka nebo jiné osoby, která zastupuje strany v občanské věci, nebo poškozeného nebo jeho zástupce ve věci trestní, nebo státního zástupce nebo policejního důstojníka, kteří vystupují v takové věci, nebo obhájce obžalovaného;

4) dostavil se v takové věci jako svědek nebo znalec (syn-og skënsmand) nebo v občanské věci jednal jako obhájce nebo jinak jako zástupce jedné ze stran, nebo jako policejní důstojník, státní zástupce, obhájce nebo jiný zástupce poškozeného ve věci trestní;

5) účastnil se ve věci jako soudce nižší instance nebo ve věci trestní jako člen poroty nebo jako přísedící.

1. Skutečnost, že se soudce dříve mohl účastnit ve věci v důsledku toho, že vykonával několik oficiálních funkcí, ho nevyklučuje, pokud není důvod za okolností této věci předpokládat, že má zvláštní zájem na výsledku věci.

Článek 61

V situacích uvedených v předcházejícím článku soudce, pokud jedná jako samosoudce, odstoupí ze zasedání u soudu rozhodnutím, které sám vyhlásí. Pokud jedná v senátu, informuje soud o okolnostech, které by jej podle předchozího článku mohly diskvalifikovat. Ostatní soudci soudu jsou stejně tak oprávněni a mají povinnost v případě, že vědí o takových okolnostech, vznést otázku podjatosti, přičemž poté je tato otázka rozhodnuta soudem, aniž by soudce, o kterého se jedná, byl vyloučen z rozhodování.

Článek 62

1. Strany mohou požadovat, aby soudce odstoupil ze zasedání v případech uvedených ve článku 60, a mohou vznášet námitky proti tomu, aby soudce projednával případ, pokud mohou jiné okolnosti vyvolávat pochybnosti o jeho úplné nestrannosti. V těchto případech také soudce, který se obává, že mu strany nemohou plně důvěřovat, může odstoupit ze zasedání i tehdy, když proti němu nebyly vzneseny žádné námitky. Pokud je případ projednáván několika soudci, může každý z nich vznést otázku případného odstoupení kteréhokoliv z nich z projednávání věci na základě výše uvedených okolností.
2. Otázky, které mohou vyplynout podle z tohoto článku, musí být řešeny způsobem, který je uveden v článku 61 s ohledem na situace vyjmenované v článku 60.

Článek 63

Otázka, zda soudce může nadále zasedat či nikoliv, která se řeší jako ostatní procesní námitky, jakmile byla vznesena stranami v občanské věci, by měla být pokud možno vznesena před zahájením ústního jednání. Tato otázka může být rozhodnuta, aniž by stranám byla dána příležitost se k tomu vyjádřit.

29. Podle Vlády neexistovala v době, kdy byla věc žadatele ještě projednávána před dánským soudem, ke článku 60 (2) žádná judikatura Nejvyššího soudu. Nicméně podle usnesení ze dne 12. března 1987 se Nejvyšší soud domnívá, že pokud soudce nařídil vzetí osoby obviněné z trestného činu do vyšetřovací vazby, nemělo by to být samo o sobě považováno za okolnost,

kteřá by soudce vyloučila z účasti na následném řízení a vydání rozsudku.

30. V souvislosti s novelou, rozšiřující uplatnění čl. 762 (2) (viz odstavec 35. níže), byl čl. 60 dne 10. června 1987 novelizován dánským parlamentem. Odstavec (2) v platném znění stanoví, že „nikdo nesmí vykonávat funkci soudce v řízení, pokud v dřívějším stadiu řízení navrhl, aby byla dotčená osoba vzata do vazby výhradně podle článku 762 (2), pokud není případ řešen jako případ, ve kterém obžalovaný přiznává vinu.“ Tato novela vstoupila v platnost dne 1. července 1987.
31. V Dánsku vyšetřování nevykonává soudce, ale orgány státního zastupitelství s pomocí policie. Funkce policie ve vyšetřovacím stadiu se řídí články 742 a 743 zákona, který stanoví:

Článek 742

1. Informace o trestných činech musí být předloženy policii.
2. Policie podá návrh na zahájení vyšetřování buď na základě lakové informace nebo ze své vlastní iniciativy, pokud existuje důvodné podezření, že byl spáchán delikt, který podléhá trestnímu stíhání.

Článek 743

Cílem vyšetřování je vyjasnit, zda jsou splněny požadavky na zjištění trestní odpovědnosti nebo pro uložení jiné sankce podle trestního zákona, a poskytnout informace, které mají být použity při posouzení věci, jakož i přípravě věci k řízení.

32. Článkem 746 se řídí úloha soudu: Soud řeší spory týkající se zákonnosti vyšetřovacích úkonů prováděných policií, jakož i úkonů týkajících se práv podezřelého a obhájce, včetně žádostí ze strany obhájce nebo podezřelého ohledně výkonu dalších vyšetřovacích úkonů. Rozhodnutí se vydává na žádost usnesením soudu.
33. Zatčení a vyšetřovací vazba jsou upraveny ve článku 760 a 762 zákona:

Článek 760

1. Každý, kdo je vzat do vazby, musí být propuštěn, jakmile důvody pro jeho zatčení přestanou existovat. Okamžik jeho propuštění musí být zapsán do zprávy.
2. Nebyla-li osoba vzata do vazby propuštěna dříve, musí být předvedena před soudce do 24 hodin po zatčení. Okamžik jejího zatčení a jejího předvedení před soud musí být zapsán v soudním zápisu.

Článek 762

1. Podezřelý může být vzat do vazby, pokud existuje oprávněný důvod se domnívat, že spáchal čin, který podléhá trestnímu stíhání, pokud může být za tento čin podle práva uložen trest odnětí svobody nejméně na jeden a půl roku a pokud:
 - 1) podle získaných informací o situaci podezřelého existuje zvláštní důvod se domnívat, že se bude vyhýbat stíhání nebo výkonu rozsudku, nebo
 - 2) podle získaných informací o situaci podezřelého existuje zvláštní důvod se obávat, že pokud by byl na svobodě, spáchal by další čin povahy výše uvedené, nebo
 - 3) s ohledem na okolnosti věci existuje zvláštní důvod se domnívat, že podezřelý bude bránit vyšetřování, zejména odstraňováním důkazů nebo varováním či ovlivňováním jiných.
2. Podezřelý může být také vzat do vazby, pokud existuje „zvláště potvrzené podezření“ [překlad

dánské věty saerling bestyrket mistanke, předložený Vládou] že spáchal čin, který podléhá trestnímu stíhání a za který by mohl být podle práva odsouzen k trestu odnětí svobody nejméně na šest let, a pokud zřetel na veřejný zájem podle informací o vážnosti věci vyžaduje, aby podezřelý nebyl na svobodě.

3. Vyšetřovací vazba nesmí být uvalena, pokud lze očekávat, že bude za čin uložena pokuta nebo domácí vězení (haefte) nebo jestliže by zbavení svobody nebylo přiměřené zasahování do situace podezřelého, důležitosti věci a očekávanému výsledku, pokud bude podezřelý shledán vinným.
4. Odstavec 2 článku 762 se použije i v případě, že není splněna některá z podmínek, stanovených v odstavci 1. Článek 762 (2) byl poprvé včleněn do zákona v roce 1935 po případu zvláště závažného znásilnění. V parlamentním zápisu o této novele (Rigsdagstidende 1934-35, část B, si. 2159) je uvedeno: „Pokud se všeobecně předpokládá, že obžalovaný je vinen, a tudíž se proti němu očekává skutečné stíhání, mohou vzniknout silné námitky proti tomu, aby lidé ve svém pracovním a společenském životě museli sledovat a tolerovat, že tento obžalovaný má volnost pohybu. I když nebyla jeho vina a její důsledky dosud stanoveny konečným rozsudkem, může vzniknout dojem neserióznosti a nekonzistentnosti realizace práva, který by mohl zhoršit obraz justice.“
5. Článek 762 (2) byl novelizován v roce 1987 tak, aby se jeho uplatnění rozšířilo na některé násilné trestné činy, u kterých se očekávalo nejméně šedesát dní odnětí svobody. V odpovědi na kritiku v rubrice v deníku Politiken napsal dne 30. prosince 1986 dánský ministr spravedlnosti toto: „Jelikož bylo ... předkládáno, že tento návrh zákona otevírá možnosti pro uvěznění nevinných lidí, mám důvod zdůraznit, že můj návrh zákona stanoví podmínku, že musí jít o zvláště potvrzené podezření [zdůraznění ministra], že obžalovaný spáchal trestný čin před tím, než byl vzat do vazby. Před tím, než může být toto ustanovení uplatněno, musí tedy existovat velmi vysoký stupeň jasnosti o otázce viny, a to tedy ve své podstatě znamená zajištění, že nebudou uvězněny nevinné osoby.“
6. Samovazba se řídí článkem 770 (3) zákona, který v příslušné době zněl takto: „Na žádost policie může soud rozhodnout, že bude osoba ve vazbě zcela nebo částečně izolována, pokud to vyžaduje účel vyšetřovací vazby.“ Toto ustanovení bylo dne 6. června 1984 novelizováno.

JEDNÁNÍ PŘED KOMISÍ

37. Pan Hauschildt napsal Komisi poprvé dne 26. srpna 1980. V tomto a v dalších sděleních, zaznamenaných jako žádost č. 10486/83, se dovolával článků 3, 5, 6, 7 a 10 Úmluvy a článku 1 protokolu č. 4. Pokud se týče článku 6, stěžoval si, že se mu nedostalo v přiměřené době spravedlivého projednání věci nezávislým soudem; na podporu tohoto tvrzení zdůraznil kromě jiného, že předsedající soudce městského soudu a soudci vrchního soudu, kteří ho odsoudili nebo přezkoumávali jeho odvolání, vydali před řízením a v jeho průběhu četná rozhodnutí o jeho vyšetřovací vazbě a dalších procesních otázkách.
38. Dne 9. října 1986 Komise prohlásila žádost za přípustnou, pokud se týče poslední stížnosti, avšak za nepřípustnou ve všech ostatních otázkách. Ve své zprávě ze dne 16. července 1987 vyjádřila stanovisko, že nedošlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy (devět hlasů ku sedmi). Úplné znění jejího stanoviska a společného opačného stanoviska, uvedeného ve zprávě, tvoří přílohu k tomuto rozsudku.

PŘÁVNÍ ZJIŠTĚNÍ

1. Předběžná námitka proti nevyčerpání vnitrostátních opravných prostředků
2. Vláda opět před Soudem tvrdila - jako už neúspěšně tvrdila i před Komisí - že stížnost byla nepřípustná z důvodu nevyčerpání vnitrostátních opravných prostředků (článek 26 Úmluvy). Na podporu své předběžné námitky argumentovala tím, že pokud se pan Hauschildt obával, že soudce Larsen a soudci vrchního soudu nebudou nestranní, neboť v tomto případě vydali

několik rozhodnutí před zahájením řízení, mohl proti tomu protestovat odmítnutím podle článku 60 (2) a 62 zákona (viz odstavec 28. výše), avšak to nikdy neudělal.

3. Žadatel reagoval vysvětlením, že mu jeho právní zástupce sdělil, že zákon takové jednání nedovoluje. Toto sdělení bylo založeno na znění článku 62 zákona společně se článkem 60 (2), přičemž z něj dovodil, že odmítnutí soudce na základě toho, že vynesl rozhodnutí před zahájením řízení – to jest, že jednal v jiné oficiální funkci než ve funkci soudce – lze úspěšně provést pouze tehdy, když měl tento „zvláštní zájem na výsledku věci“ (článek 60 /2/). Tento důvod se podle názoru právního zástupce na tento případ neuplatnil. Vláda popsala tento výklad příslušného článku zákona jako „zcela zřejmě chybný výklad“. V její interpretaci by žadatel mohl odmítnout jak soudce Larsena, tak soudce vrchního soudu z toho důvodu, že jejich odpovědnost za řadu rozhodnutí před zahájením řízení vnesla pochybnosti o jejich úplné nestrannosti. Na podporu tohoto tvrzení se Vláda odvolává na rozhodnutí dánského Nejvyššího soudu ze dne 12. března 1987, kterým bylo rozhodnuto, že vydávání usnesení o vyšetřovací vazbě ve stadiu před zahájením řízení by nemělo samo o sobě být považováno za důvod pro vyloučení soudce z jednání v následujícím řízení (viz výše uvedený odstavec 29.).
4. Na Vládě leží povinnost přesvědčit Soud, že zmíněný opravný prostředek byl v příslušné době možný a účinný – to jest na počátku řízení s panem Hauschildtem (27. dubna 1981) a na počátku projednávání odvolání (15. srpna 1983). Soud nemůže sdílet názor Vlády, že byl výklad ke článkům 60 (2) a 62 zákona ze strany právního zástupce obhajoby zcela zřejmě chybný. Vláda netvrdila zjistitelné skutečnosti – jako je předchozí judikatura nebo doktrína – které by měly způsobit, že by měl právní poradce obhajoby pochybnosti o svém výkladu zákona. Na druhou stranu nepopřela, že po několik let nikdo úspěšně neodmítl soudce z toho důvodu, že by vydal ve věci rozhodnutí před zahájením řízení. Tato skutečnost předjímá obecné přijetí systému, nebo alespoň výkladu, o který se opíral právní zástupce obhajoby. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. března 1987, ať už se týká okolností této věci či nikoliv, nemění situaci, která existovala v okamžiku řízení s panem Hauschildtem (viz kromě jiného a mutatis mutandis rozsudek Campbell a Fell z 28. června 1984, série A č. 80, str. 32-33, § 61). Navíc je příznačné, že jak soudce Larsen, tak předseda vrchního soudu, i když si byli vědomi obav a neklidu ze strany pana Hauschildta (viz výše uvedené odstavce 13. a 16.), nepovažovali za nutné iniciovat nic i přes znění článků 61 a 62 (viz výše uvedený odstavec 28.). Za těchto okolností se tedy právní zástupce obhajoby v tu dobu mohl rozumně domnívat, že jakákoliv námitka na základě toho, že určitý soudce vynesl několik rozhodnutí před zahájením řízení, je odsouzena k nezdaru.
5. Soud uzavírá, že Vláda neprokázala, že podle dánského práva existoval v tomto okamžiku účinný opravný prostředek, ke kterému by se byl žadatel mohl uchýlit.
6. Údajné porušení článku 6 odst. 1
7. Pan Hauschildt tvrdil, že se odvolává na to, že se mu nedostalo projednání „neustranným soudem“ ve smyslu článku 6 odst. 1, který v relevantním znění zní: „Při rozhodování o ... jakémkoliv trestním obvinění proti sobě má každý právo, aby jeho záležitost byla spravedlivě ... projednána ... nestranným soudem ...“ Aniž by v zásadě protestoval proti systému, který v Dánsku existuje, když je soudce pověřen dozorcí úlohou ve vyšetřovacím řízení (viz výše uvedené odstavce 32. – 33.), žadatel kritizoval tento systém do té míry, že se od samotného soudce očekává, že povede řízení s nezaujatou myslí. Nestěžoval si na to, že by se soudce v takovém postavení choval s předpojatostí, avšak argumentoval tím, že určitý druh rozhodnutí, která měl soudce vynést ve stadiu před zahájením řízení, vyžadoval, aby podle práva posoudil sílu důkazů a povahu obžalovaného, což jistě muselo zabarvit jeho chápání rozsudků a otázek v následném řízení. V žadatelově podání má obžalovaný právo se dostavit k jednání s přesvědčením o nestrannosti soudu, který zasedá při rozsudku o jeho osobě. Tvrdil, že by jakýkoliv rozumný pozorovatel musel dojít k závěru, že soudce, který zastává takovou dozorcí úlohu, nemůže jinak než budít v obviněném obavu a neklid. Stejně odvodnění se v zásadě vztahuje na soudce odvolacích soudů, kteří jsou zodpovědní za rozhodnutí o odvolání proti

pokračující vazbě a o jiných procesních otázkách. Ke skutkovým zjištěním ve vlastní věci pan Hauschildt zdůraznil především to, že předsedající soudce městského soudu Larsen, vynesl četná rozhodnutí o vyšetřovací vazbě a o dalších procesních otázkách, a to zejména ve stádiu před zahájením řízení. Odvolával se zejména na žádost podle článku 762 (2) zákona (viz výše uvedené odstavce 20. a 33.).

8. Vláda a většina Komise měla za to, že samotná skutečnost, že soudce v první instanci nebo soudce odvolacího soudu předtím rozhodli usnesením o vyšetřovací vazbě obžalovaného nebo že vydali v tomto ohledu různá procesní nařízení, nemůže být rozumně chápána tak, že ovlivňuje nestrannost soudce, a v tomto případě nebyl dán žádný jiný důvod pro pochybnost o nestrannosti městského soudu nebo vrchního soudu. Na druhé straně menšina Komise vyjádřila názor, že s přihlédnutím k okolnostem případu byl pan Hauschildt oprávněn vznést legitimní pochybnost k přítomnosti soudce Larsena v senátu městského soudu ve funkci předsedajícího soudce.
9. Úkolem Soudu není přezkoumání příslušného práva a praxe in abstracto, ale určení, zda způsob, kterým byly aplikovány nebo se dotkly pana Hauschildta, nepředstavuje porušení článku 6 odst. 1.
10. Existence nestrannosti pro účely článku 6 odst. 1 musí být stanovena podle subjektivního testu, to jest na základě osobního přesvědčení určitého soudce v daném případě, a též podle objektivního testu, to jest zjištění, zda soudce nabídl dostatečné záruky tomu, aby vyloučil oprávněné pochybnosti v tomto směru (viz mezi jinými rozsudek De Cubber ze dne 26. října 1984, série A, č. 86, str. 13-14, § 24).
11. Pokud jde o subjektivní test, žadatel netvrdil ani před Komisí, ani před Soudem, že zmínění soudci jednali s osobní předpojatostí. V každém případě musí být osobní nestrannost soudce presumována, dokud není prokázán opak, a v tomto případě dokázán nebyl. Proto zbývá žádost o objektivní test.
12. Při objektivním testu se klade otázka, zda nezávisle na osobních souvislostech některé ověřitelné skutečnosti neopravňují k podezření na podjatost soudu. V tomto směru dokonce i to, co je zdánlivé, může mít svůj význam. Jde o důvěru, kterou soudy demokratické společnosti musejí inspirovat veřejnost, a zejména pokud se týče trestního řízení, i obžalovaného. Soudce, ohledně něž je oprávněný důvod se obávat nedostatku nestrannosti, musí tedy odstoupit (viz mutatis mutandis výše uvedený rozsudek De Cubber, série A, č. 86, str. 14, § 26). Z toho vyplývá, že při rozhodování o tom, zda je v daném případě legitimní důvod k obavám, že některý soudce není nestranný, je stanovisko obžalovaného důležité, ale nikoliv rozhodující (viz rozsudek Piersack ze dne 1. října 1982, série A, č. 53, str. 16, § 31). Rozhodující je to, zda tato obava může být považována za objektivně oprávněnou.
13. V daném případě se obava z nedostatku nestrannosti zakládala na skutečnosti, že soudce městského soudu, který předsedal v průběhu řízení, a soudci vrchního soudu, kteří se nakonec zúčastnili rozhodování věci o odvolání, se již museli účastnit v dřívějším stádiu řízení a vydali různá rozhodnutí ohledně žadatele do doby zahájení řízení (viz výše uvedené odstavce 20.- 22. a 26.). Podobná situace může v obžalovaném vyvolat pochyby o nestrannosti soudce, jež jsou pochopitelné, avšak nemusí být nezbytně považovány za objektivně odůvodněné. To, zda mají být takto chápány, záleží na okolnostech každého jednotlivého případu.
14. Jak vyplývá ze článků 742 a 743 zákona (viz výše uvedený odstavec 31.), v Dánsku spadá vyšetřování a stíhání výhradně do působnosti policie a státního zastupitelství. Činnosti soudce, na jejichž výkonu se zakládá stěžovatelova obava z nedostatku nestrannosti a které se týkají stádia před zahájením řízení, jsou činnostmi nezávislého soudce, který není odpovědný za přípravu věci k řízení nebo za rozhodování, zda by měl být obžalovaný předveden k řízení (články 746, 760, 762 a 770, viz výše uvedené odstavce 32., 33. a 36.). To je ve skutečnosti případ rozhodnutí, na která poukazoval žadatel, včetně těch, která se týkala pokračování vyšetřovací vazby a jeho samovazby. Tato rozhodnutí byla všechna vydána na žádost policie, přičemž tato žádost byla nebo mohla být žadatelem, který byl zastoupen právním zástupcem,

napadena (viz výše uvedené odstavce 23. - 24.). Jednání o těchto záležitostech jsou zpravidla veřejná. Samozřejmě pokud se jedná o podstatu činností, které soudce, jenž se věci zabýval, vykonal před tím, než se zúčastnil jejího rozhodování, se tento případ liší od věci Piersack a De Cubber (viz výše citované rozsudky) a Ben Yaacoub (rozsudek ze dne 27. listopadu 1987, série A, č. 127-A, str. 7, § 9). Navíc otázky, které měl soudce odpovědět, když činil rozhodnutí před zahájením řízení, se neshodují s těmi, která jsou pro konečný rozsudek rozhodující. Když soudce rozhoduje o vyšetřovací vazbě a jiných opatřeních tohoto typu před zahájením řízení, v souhrnu posuzuje data, která má k dispozici, aby zjistil) zda policie prima facie měla pro své podezření důvody; při vynášení rozsudku v závěru řízení musí posoudit, zda důkazy u soudu přednesené a diskutované postačují pro shledání obžalovaného vinným. Podezření a formální shledání viny nesmějí být posuzována jako ekvivalentní (viz např. rozsudek Lutz ze dne 25. srpna 1987, série A, č. 123-A, str. 25-26, § 62). Podle názoru Soudu tedy pouhý fakt, že soudce nebo odvolací soudce v systému, jako je dánský, taktéž vynesl rozhodnutí ve věci před zahájením řízení, včetně rozhodnutí, která se týkala vyšetřovací vazby, nemůže být sám o sobě považován za fakt odůvodňující obavy o jeho nestrannost.

15. V daném případě nicméně mohou být zvláštní okolnosti, které mohou odůvodnit jiný závěr. V tomto případě Soud nemůže než přisoudit zvláštní význam skutečnosti, že v devíti rozhodnutích o pokračování vyšetřovací vazby pana Hauschildta se soudce Larsen opíral zvláště o článek o článek 762 (2) zákona (viz výše uvedený odstavec 20). Podobně při rozhodování o prodloužení žadatelovy vyšetřovací vazby před zahájením řízení se soudci, kteří se posléze účastnili za rozhodování věci o odvolání, opírali zejména o stejné ustanovení, a to v řadě případů (viz výše uvedené odstavce 26. - 27.).
16. Použití článku 762 (2) zákona vyžaduje kromě jiného, aby byl soudce srozuměn s tím, že existuje „zvláště potvrzené podezření“ o tom, že obžalovaný spáchal trestný čin (činy), ze kterých je obžalován. Toto znění bylo oficiálně vysvětleno tak, že znamená, že soudce musí být přesvědčen, že existuje „velmi vysoký stupeň jasnosti“ v otázce viny (viz výše uvedené odstavce 34. - 35.). Rozdíl mezi otázkou, kterou má soudce rozhodnout, když aplikuje tento článek, a otázkou, kterou musí rozhodnout při vynášení rozsudku v řízení, se stírá. Z tohoto důvodu je Soud názoru, že vzhledem k okolnostem případu se mohlo zdát, že lze pochybovat o nestrannosti uvedených soudů a že je možno žadatelovy obavy v tomto ohledu považovat za objektivní a oprávněné.
17. Soud z tohoto důvodu uzavírá, že došlo k porušení článku 6 Úmluvy.

III. Aplikace článku 50

54. Podle článku 50 Úmluvy: „Jestliže Soud zjistí, že rozhodnutí nebo opatření soudního nebo jiného orgánu Vysoké smluvní strany je zcela nebo částečně v rozporu se závazky vyplývajícími z ... Úmluvy a jestliže vnitrostátní právo strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků takového rozhodnutí nebo opatření, rozhodnutí Soudu přiznává v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“ Žadatel konstatoval, že pokud Soud rozhodl o porušení článku 6, musí být jeho odsouzení zrušeno a veškeré diskvalifikace či omezení jeho osoby odstraněny. Soud však není podle Úmluvy zmocněn rozhodovat o zrušení rozsudku nebo dávání pokynů k těmto otázkám (viz mutatis mutandis, rozsudek Gillow ze dne 14. září 1987, série A, č. 124-C, str. 26, § 9). Pan Hauschildt také žádá náhradu škody a náhradu nákladů a výdajů.
55. Škoda
56. Pan Hauschildt konstatoval, že závěr o porušení článku 6 zpochybní jeho odsouzení a že posléze toto zpochybní zákonnost každého z jeho 1.492 dnů vyšetřovací vazby. Z tohoto důvodu žádá zadostiučinění srovnatelné s tím, na které by měl nárok, pokud by jej soud shledal nevinným, vypočítané na základě 500/1.000 dánských korun (Dkr) za den. Žadatel taktéž tvrdil, že jeho zdraví utrpělo újmu v důsledku 309 dní, které strávil v samovazbě, a že jeho pověst

byla vážně poškozena a že mu dlouhá vyšetřovací vazba způsobila podstatnou ztrátu zisku.

57. Ve svých poznámkách ze dne 10. října 1988 a 23. ledna 1989 Vláda zdůraznila existenci opravného prostředku na vnitrostátní úrovni, a to tak, že podle článku 977 (3) zákona mohl pan Hauschildt požádat zvláštní revizní soud (Den Saerlige Klageret), aby věc vrátil městskému soudu, pokud existoval vysoký stupeň pravděpodobnosti, že důkazy nebyly správně hodnoceny. Soud v tomto ohledu poznamenává, že se porušení, zjištěné u tohoto rozsudku (viz výše uvedený odstavec 53.), týká složení dotčených soudů, nikoliv jejich postupu při posouzení důkazů. Takový opravný prostředek tedy neumožňuje nápravu důsledků porušení ve smyslu článku 50 (viz mutatis mutandis rozsudek De Cubber ze dne 14. září 1987, série A, č. 124-B, 17-18, § 21).
58. Musí být připomenuto, že s ohledem na zmíněné soudce Soud vyloučil osobní předpojatost (viz výše uvedený odstavec 47.). Shledal, že v souvislostech tohoto případu se mohlo zdát, že lze pochybovat o nestrannosti příslušných soudů a že žadatelovy obavy v tomto směru mohou být posouzeny jako objektivně odůvodněné (viz výše odstavec 52.). Tento závěr neznamená, že bylo jeho přesvědčení dostatečně odůvodněno. Soud nemůže spekulovat o tom, jaký mohl být výsledek řízení, kdyby nedošlo k porušení Úmluvy (viz výše uvedený rozsudek De Cubber, série A, č. 124-B, str. 18, § 23). Žadatel se ostatně vůbec nesnažil argumentovat tím, že by výsledek byl pro něj příznivější, a navíc při zjištění, že zde nefigurovala osobní předpojatost, Soud neměl nic, co by takový závěr odůvodnilo. Soud tedy souhlasí s Vládou a Komisí, že nebyla zjištěna příčinná souvislosti mezi porušením a údajnou uváděnou škodou.
59. Pan Hauschildt také požadoval náhradu morální újmy z toho důvodu, že ztratil příležitost být souzen nestranným soudem. Delegát Komise tvrdil, že částka, kterou nespecifikoval, by mu podle tohoto bodu měla být přiznána. Soud je však toho názoru, že zvláštní okolnosti věci, její závěry v tomto rozsudku samy o sobě představují přiměřené spravedlivé zadostiučinění podle tohoto bodu.
60. Náklady a výdaje
61. Delegát Komise se staví pozitivně k požadavku žadatele na náhradu nákladů a výdajů, i když nenaznačil částku. Vláda si vyhradila své právo, aby v případě nezbytnosti formulovala „protinávrh“. Soud však má za to, že má k rozhodnutí o této otázce dostatečné podklady.
62. Řízení mimo Strasbourg
63. Pan Hauschildt žádá náhradu nákladů, které vynaložil: a) na vyšetřování a řízení v první instanci v Dánsku (3.061.960 Dkr); b) na několik konkursních řízení, která běží v Dánsku (7.100.000 Dkr); c) ve Švýcarsku a jiných evropských státech v souvislosti s konkursem společnosti Hauschildt & Co z (1.700.000 švýcarských franků).
64. Soud nemůže přijmout tyto požadavky. K bodu (a): tento je založen na mylném předpokladu, že rozhodnutí o porušení v této věci funguje tak, že zruší žadatelovo odsouzení. K bodům (b) a (c), není stanoveno, že existuje souvislost mezi shledaným porušením v tomto rozsudku a uváděnými konkursními řízeními.
65. Řízení ve Strasbourg
66. Pan Hauschildt též požaduje náhradu následujících položek, které lze přičíst řízení před orgány Úmluvy, celkem 26.463 liber: a) odměna jeho právního zástupce, pana Robertsona (11.048 liber) a pana Reindela (5.770 liber); b) poplatky za překlady (1.725 liber); c) odměna paní Evy Smith, která pro něj připravila zprávu o příslušné dánské legislativě (420 liber); d) osobní náklady výdaje (7.500 liber).
67. Soud nemá důvod se domnívat, že výše uvedené výdaje nebyly opravdu uhrazeny. Avšak má pochybnosti o tom, zda jejich část, zejména pokud se týče osobních výdajů a nákladů pana Hauschildta, byla nutně vynaložena, a zda všechny položky mají být považovány za rozumné co do výše. Za těchto okolností Soud nemůže přiznat požadované částky v plné výši. Spravedlivým posouzením Soud shledává, že by žadateli mělo být nahrazeno 20.000 liber.

Z těchto důvodů Soud:

1. zamítá čtrnácti hlasy ku třem námitku Vlády o nevyčerpání domácích opravných prostředků jako neopodstatněnou;
2. rozhoduje dvanácti hlasy ku pěti, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. rozhoduje jednomyslně, že Dánsko musí vyplatit žadateli 20.000 liber (dvacet tisíc liber sterlingů) na náklady a výdaje;
4. zamítá jednomyslně ostatní požadavky na spravedlivé zadostiučinění.

Rozsudek je vyhotoven v anglickém a francouzském jazyce a vyneseno při veřejném jednání v Paláci lidských práv ve Strasbourgu dne 24. května 1989.

Marc-André EISSEN

tajemník Soudu

Rolv RYSSDAL

předseda